

rozpočtu z důvodu, že jich zařazení do rozpočtu resp. jich zařazení v určité výši je vzhledem k finanční situaci obce neúčelné, mohl se, jak již shora uvedeno, poplatník (volič) domáhati opravným prostředkem proti tomuto rozpočtu. Jestliže tedy žal. úřad zamítl pro opoždění námítky proti prelininování odměny starosty a disposičního fondu, tedy položek, jež nebyly předmětem dodatečného usnášení obecního zastupitelstva, nelze postup ten shledati nezákonným. Jest tudíž i tato námitka stížnosti bezdůvodná.

Č. 11.653.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Stavební právo: I. K výkladu ustanovení § 52 zák. č. 44/1927 Sb. o osvobození převodů nemovitostí od dávky při novostavbách. — II. Jediný stavební objekt nebo dva objekty samostatné?

(Nález ze dne 10. ledna 1935 č. 23.373/34.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 10.843/33.

Věc: Elsa W. ve V. a spol. proti zemskému úřadu v Praze o vrácení dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Smlouvou trhovou z 1. června 1922 prodali st-lé dům čp. . . na staveb. parcele č. k. . . v Praze-Nové město. Z převodu toho byla vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. Nabyvatelka dům zbořila a na staveništi provedla novostavbu ve dvou etapách: dvorní trakt dokončen a kolaudován 28. listopadu 1928, uliční trakt dokončen a kolaudován 16. prosince 1929. Podáním z 29. října 1930 žádali st-lé, aby vzhledem k tomu podle § 52 zák. č. 44/1927 Sb. předeptsaná dávka byla jim vrácena. Žádání to bylo v cestě instanční, posléze nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvažil nss:

Žal. úřad, pojav nádvorní budovu i přední trakt novostavby za jedinou stavbu, uznal, že převod smlouvou z 1. června 1922 není osvobozen od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, poněvadž stavba dokončena byla až v r. 1929, převody z let 1920—23 jsou však podle § 52 odst. 1 zák. č. 44/27 Sb. osvobozeny od dávky jen, byla-li stavba dokončena do konce r. 1928; prodloužení lhůty k dokončení stavby, stanovené § 49/2 zák. č. 43/1928 Sb., platí podle § 52/2 zák. č. 43/28 Sb. jen pro převody uvedené v odst. 2 § 52 zák. č. 44/27 Sb., t. j. pro převody z let 1924—27 a pro daný případ nemá tedy významu.

Stížnost proti tomu namítá především, že úřad neprávem posuzoval otázku osvobození podle zák. č. 43/28 Sb. Než tato námitka, jak patrně z podaného obsahu nař. rozhodnutí, je bezpodstatná. Žal. úřad posoudil spor správně podle zák. č. 44/27 Sb., jak i strana se toho domáhala, a uznáv právě, že ona ustanovení posléze cit. zák., která na daný případ podle doby převodu dopadají, zákonem č. 43/28 Sb. změněna nebyla, dospěl na základě zák. č. 44/27 Sb. k závěru, že tu nároku na osvobození převodu od dávky není.

Zák. č. 44/27 Sb. jedná o osvobození převodů pozemků od dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí z důvodu zastavění v § 52. V odst. 1 tohoto paragrafu jedná se o převodech uskutečněných v letech 1920 až 1923, v odst. 2 výhradně o převodech z let 1924—1927. V daném případě jde o převod uskutečněný smlouvou z 1. června 1922, na který dopadá tedy pouze odstavec první § 52 zák. č. 44/27. Podle tohoto ustanovení osvobození převodů z let 1920—1923, stanovené dosavadními zákony, zůstává v platnosti, bude-li převedeného pozemku použito v plné výměře podle rozhodnutí stav. úřadu přípustné ke stavbám uvedeným v § 49, t. j. ke stavbám, které m. j. budou stavebně dokončeny nejdéle do konce r. 1928.

Paragraf 52 zák. č. 43/1928 Sb. poskytuje v odst. 1 osvobození převodům z let 1928 a 1929, v odst. 2 pak praví, že ustanovení § 52 odst. 2 a 3 zák. č. 44/1927 jest užití i na stavby uvedené v § 49 odst. 2, t. j. na stavby podle § 49 zák. č. 44/27 Sb., pro něž finanční úřad lhůtu k dokončení prodloužil do 30. června 1929 (resp. podle zák. č. 197/28 Sb. do konce roku 1929). Z jasné dikce § 52 zák. č. 43/28 Sb. je patrné, že tato výhoda týká se jen převodů uvedených v odst. 2 § 52 zák. č. 44/27, t. j. převodů uskutečněných v letech 1924—1927, nikoli také převodů z let 1920—1923, o nichž jedná výlučně odstavec první § 52 zák. č. 44/27, ustanovením § 52 zák. č. 43/28 Sb. nedotčený. Podmínkou osvobození převodů z let 1920—1923 jest tedy i nadále, že stavba byla dokončena do konce r. 1928. Poněvadž v daném případě jde o převod z r. 1922, jest okolnost, že pro stavbu bylo zem. fin. ředitelstvím povoleno prodloužení lhůty k dokončení podle § 49 zák. č. 43/28 Sb. do konce roku 1929, pro spornou otázku irelevantní (srv. Boh. A 10.843/33).

Žal. úřad vycházejí z názoru, že stavba na parcele převedené v r. 1922 byla dokončena až v r. 1929, na základě stejné argumentace osvobození st-li žádané odepřel. Stížnost ovšem namítá dále, že není správné stanovisko žal. úřadu, jako by stavba nádvorní a trakt uliční tvořily jediný celek, a vytýká, že aspoň stavba nádvorní byla dokončena již v r. 1928. K této námitce bylo uvážiti:

Pro posouzení sporné otázky jest rozhodný jedině obsah stav. povolení. Žal. úřad v nař. rozhodnutí zjišťuje, že při stav. komisi 12. prosince 1927 bylo těmitěž plány žádáno za povolení celé novostavby a že také ve schválených plánech podle skutečného provedení tvoří obě části jeden celek. Stížnost nepopírá, že předmětem stav. povolení byly oba, stížností jako samostatné budovy označované trakty, a sice jako jeden celek, t. j. jako jediný stavební objekt. Okolnost, že bylo dovoleno, aby tento celek byl postaven ve dvou časových etapách a že byl také na dvakrát kolaudován — jak stížnost namítá — nemůže mítí vzhledem k obsahu stav. povolení žádného významu. Neboť kolaudace, jakožto stavebně-policejní akt, jímž se toliko zjišťuje, že provedená stavba odpovídá konsentovanému projektu (§ 118 praž. stav. řádu), nemůže na právním stavu založeném stavebním konsensem sama o sobě nic měniti, a jest proto lhostejno, zda tento akt byl proveden jednotně či po částech ve formě t. zv. dílčí kolaudace. Zůstává-li však stížností nepopřeno, že stav. povolením byla konsentována celá sporná stavba jako jeden stavební objekt, pak dlužno ji jakožto jednotně konsentovaný celek považovati za jedinou budovu stavebně dokončenou teprve v r. 1929, kdy

byl dokončen druhý, uliční trakt. Jest tedy věcná námitka v příčině svrchu uvedené otázky stížností relevovaná bezdůvodná. Bezdůvodnou jest pak i formelní výtká, uplatňující jako vadu řízení, že st-lům nebylo sděleno vyjádření stav. měst. úřadu, jehož se žal. úřad dovolal v příčině zřízení a pozdějšího odstranění provisorních zdí mezi oběma spornými trakty, ježto vyjádření to nemá pro jedinou a stížností nepopřenou relevantní okolnost svrchu vytčenou významu.

Č. 11.654.

Pojištění nemocenské: * Zaměstnavatel, který v přihlášce udal určitý den vstupu do zaměstnání, nemůže, stala-li se přihláška po uplynutí lhůty přihlašovací od tohoto dne počítané a po tom, když nastal pojistný případ, odvrátiti následky § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. tvrzením, že zaměstnanec vstoupil teprve později do zaměstnání.

(Nález ze dne 10. ledna 1935 č. 23.437/34.)

Prejudikatura: Neodporuje nál. Boh. A 10.019/32.

Věc: Pavla Sch. v B. proti zemskému úřadu v Bratislavě o náhradu léčebného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem z 19. května 1930 předepsala okr. nemoc. pojišťovna v Bratislavě st-lce podle § 20 zák. č. 184/28 Sb. náhradu léčebného v částce 2.053 Kč 80 h za Olgu T., která u st-lky počala vykonávat práci dne 1. prosince 1929, byla však k pojištění přihlášena opožděně teprve dne 9. prosince 1929, když již nastal pojistný případ.

Ve stížnosti uvedla st-lka, že T.-ová měla u ní nastoupiti službu teprve 5. prosince 1929, týž den pracovala však jen půl dne a potom již nepřišla; 9. prosince 1929 oznámila sestra jmenované, že tato onemocněla a ihned ji přihlásila. Předešlý zaměstnavatel Dezider A. ji odhlásil ke dni 1. ledna 1930 a nebyla tudíž vůbec povinna ji přihlašovati. O tom nabídla výslech T.-ové a Josefa Sch.

Výměrem z 5. prosince 1930 zamítl měst. notářský úřad v Bratislavě podanou stížnost v podstatě z důvodu, že T.-ová vstoupila do zaměstnání dne 1. prosince 1929, jak uvedeno i v přihlášce, jež však byla podána teprve potom, když již nastal pojistný případ. Tvrzení st-lčino, že jmenovaná vstoupila do služby teprve dne 5. prosince 1929, nebylo uznáno na věrohodné.

Nař. rozhodnutím nevyhověl zem. úřad v Bratislavě podanému odvolání a potvrdil výměr první stolice z jeho důvodů, k nimž dodal: »V důsledku odvolání zaměstnavatelky zjišťuje se z jednacích spisů, že T.-ová vstoupila do zaměstnání u odvolatelky dne 2. prosince 1929, jak to dokazuje též její přihlášení u pojišťovny. Nesporno jest, že zaměstnankyně onemocněla dne 6. prosince 1929 a byla přihlášena ke dni 1. prosince 1929 přihláškou došlou na pojišťovnu podle záznamů této na přihlášce dne 9. prosince 1929. Přihlášením T.-ové ke dni 1. prosince 1929 povstal tímto dnem faktický poměr se všemi důsledky zákonného